

РЕШЕНИЕ

№ 2437

гр. София, 04.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в публично заседание на 03.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **8747** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по жалбата на Н. К. А. против Медицинско удостоверение № 13/147 от 19.10.2010 г. (рег. №М-5879/22.10.2010 г.), издадено от ЦЕЛК на Медицинския институт на МВР. В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспореното медицинско удостоверение, поради нарушение на материалния закон. Обосновават се съображения за неправилна квалификация на получените от жалбоподателя травматични увреждания като лека телесна повреда. Претендира се отмяна на оспореното медицинско удостоверение и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - ЦЕЛК при Медицинския институт на МВР не изразява становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на жалбоподателя и съобрази законосъобразността на оспорвания административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от заинтересовано лице, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК против индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По делото не е спорно, че Н. К. А., със заповед № К-750/17.03.2008 г. на Министъра на вътрешните работи е назначен на длъжност „Началник на група” в група „Оперативна дежурна част” в 04 РУ”Полиция” –СДВР. На 09.08.2010 г. при изпълнение на служебните си задължения, жалбоподателят е получил контузия в областта на ляв

горен крайник. С оспореното Медицинско удостоверение е прието, че контузията на лявата мишница, получена в резултат на директен удар в твърд предмет и травматичните увреди на н.унарис и радиалис вляво със снижение на сетивността са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота (чл. 130 от НК).

По делото са изслушани заключения от единична и тройна съдебно-медицински експертизи.

Въз основа на приетите като доказателства по делото медицински документи единичната съдебно-медицинска експертиза е дала заключение, че травматичните увреди на Н. К. А. са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Този извод е потвърден и от тройната съдебно-медицинска експертиза, чието заключение е изготвено и на базата на извършеното на 04.10.2011 г. допълнително електромиографско изследване, което не показва данни за нарушения в нормалните двигателни и сетивни функции на двата горни крайника.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящия съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Оспореното медицинско удостоверение е постановено от компетентен орган по смисъла на чл. 255, ал. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл.17 от Правилника за медицинската експертиза в МВР, в установената от закона писмено форма и при правилно прилагане на материалния закон.

Съгласно чл. 255, ал. 1 от ЗМВР на държавните служители в МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща еднократно обезщетение в размер 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда.

С оглед на това, релеватно за спора от материалноправна гледна точка е доколко настъпилото травматично увреждане следва да се квалифицира като трайно затрудняване на движението на крайниците (чл. 129 от НКЧ. В съответствие с трайната съдебна практика на ВС/ВКС, трайно затруднение на движението на крайниците представлява ограничаване на възможността на крайниците да извършват движение в пълен обем - на нормалното и свободно извършване на движението. Освен това е необходимо ограничаването на движението да има практическа стойност, т. е. да е налице частична загуба или затруднение в извършване на основната функция на крайника поради счупване или пукване на кости, изкълчване на стави и други, което е продължило един продължителен период от време, обхващащ поне 30 дни/ Постановление № 3 от 27.09.1979 г., Пленум на ВС, т.10; Решение №603 от 1972г. ВС, III о.; Решение №582 от 1998г. на ВКС, По. и др./.

В настоящия случай получените от Н. К. А. травматични увреждания се изразяват в контузии на лявата ръка и левите улнарен (лакътен) и радиален (лъчев) нерв. По делото са налице медицински документи, отчетени от тройната съдебно-медицинска експертиза, че от месец януари 2003 г. жалбоподателят е с диагноза „травматична рабдомиолиза“, наложила престой в медицинско заведение /приложена епикриза/, а през месец май на 2003 г. в Личната му здравна книжка са регистрирани оплаквания от продължителни болки в двете раменни стави. Тези констатации са дали основания на вещите лица да отчетат вероятността, последствията от травматичните увреждания, настъпили на 09.08.2010 г. да са се развили във вече засегнат от предишна травма мускулен терен.

Доводите, изложени от пълномощника на жалбоподателя очертават като основен спорен момент продължителността на травматичната увреда като основание за

квалифицирането ѝ като трайно затрудняване на крайниците довело до постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. Тези доводи се основават на приложените по делото три болнични листа за общ период от 44 дена, които обаче не установяват непрекъснато ограничаване на движението на крайника с практически значение за целия срок. За квалифицирането на една телесна повреда като средна не е достатъчно срокът на отпусъкът по болест по болнични листи да е продължил повече от 30 дни. Необходимо е да е налице трайно разстройство на здравето, изразяващо се в продължително затрудняване на движението на травмирания крайник, какъвто е настоящия случай, изразяващо се в ограничаване на възможността им да извършват движение в пълен обем. Данни за такова практическо ограничаване на крайниците за целия период на отпуска по болест не се съдържат по делото.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че административният орган правилно е приложил материалния закон спрямо установените в хода на административното производство факти. Липсата на отменителни основания по чл. 146 от АПК обосновават краен извод за законосъобразност на оспореното медицинско удостоверение, издадено от ЦЕЛК при МИ на МВР.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 33-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. К. А. против Медицинско удостоверение № 13/147 от 19.10.2010 г. (рег. №М-5879/22.10.2010 г.), издадено от ЦЕЛК на медицинския институт на МВР.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: